

Sessizliğin Sesi

– Ayışığı · 06 Ocak 2019

SESSİZLİĞİN SESİ

akşamın koyulaşan karanlığında

ay düşerken tutsak gecelere

yüreğimin zemheri kışında

alır beni lacivert hüznün ayazı

ömür takviminden günbegün eksilirken günler

nasılda üşütür beni sonbahar rüzgarları

bana göz kırparken şehrin sarı ışıkları

yokluğunda mateme bürünür siyah geceler

hüzün bulutları kuşatırken tüm benliğimi

masum yüreğim bir iç çeker derinden

hasretin dayanılmaz olur

kül rengi göğün içi boşalır birden

ürkek gözlerim gezinirken yaralı bir küheylan gibi

aklıma beni sana tutsak eden gözlerin gelir

aklım başımdan gider sessiz gecelerde

deli gönlüm pare pare olur,gecenin sessizliğine gömülür

her gece bir yolculuk başlar içimde

giriş bir yalnızlığın ağırlığı çökünce üzerime

usulca sokulurum sessizliğime

fersiz gözlerim kapanır,kendimden geçerim

düşerim yalnızlığımın gayya çukuruna

ıssız kuytulara şafak sökene kadar

kımıltısız derin bir tefekküre dalar

ben sessizliđi dinlerim, sessizlik de beni

yalnızlığım karışınca karanlığa

müphem bir can sıkıntı peydahlanır

bir ukde filizlenir içimde

kırılđan bir çocuk gibi

yüreğimin patika sokaklarında

gecede hüzün kol gezerken

dalgaların kucağında boğulur hırçın deniz

gecenin en kuytusunda

ayrılık yağmurları yağarken zemheri kışında

tam ortadan çatlar yorgun yüreğim

dilimde dolařır bir hüzün terennümü

ufkumda kızıla boyanır göğün mavisi

tükenen umutlarım sürüklerken beni derin kedere

yüce bir dağ gizlenir sırtımdaki küfede

faili meçhul bir cinayete kurban giderken hayallerim

ruhum nasılda ağlar,inleyen bir kemanın eşliğinde

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ